

“SUB ZODIA VISĂRII” SAU DESPRE VISUL CE NU MOARE NICICÂND

Alina Cheșcă¹

*Motto: “Iubirea este aripa dăruită
de Dumnezeu sufletului,
pentru ca să urce până la El.”
(Michelangelo Buonarroti)*

Primăvară caldă, plină de flori și cu cerul deschis către poezie, precum o fereastră ce dă nu înspre o grădină, ci înspre un suflet într-o eternă căutare a visului. În aer miroase a iubire și-a sacră închinăciune, a cuvinte scrise direct pe inimă, a valuri de-amintiri abisale...Adulmec cântece faste de iubire și văd siluete de îngeri interpretând dansul unui dor rostit doar în ZODIA VISĂRII.

Sebastian Golomoz, tânărul trubadur al poeziei gălățene (și nu numai), a venit într-o lună de Mărțișor cu o nouă carte de poeme ce seamănă perfect cu sufletul său: frumoase, sensibile, romantice, pline de emoții intense, de beatitudine, de tinerețe. Cărările sinelui său sunt presărate cu minunate vise, cu eterne întrebări retorice și gânduri purtate către Raiul Iubirii, cu lutul zilelor străine uneori, iar ecoul sentimentelor sale este mereu transformat în povești.

Toate volumele sale de versuri par capitole ale aceleiași cărți a destinului său, deopotrivă fericit și trist, făuritor de castele de nisip, dar și de piatră nemuritoare, destin aflat sub aripa eternă a poeziei și a căutării iubirii. Tânărul poet este un însetat ce-și caută oaza, iar în drumurile sale își dă întâlnire cu un miraj pe care încearcă să îl contureze în cuvinte suave și revelatoare. El își ține în brațe visele ca pe cea mai neprețuită dintre comori și își trăiește zilele și nopțile privind către sine, dar și către cer, în reveria gândurilor transformate în frescă.

Zodia este o metaforă foarte des întâlnită în poemele lui Sebastian Golomoz. Ea ține loc de destin, predispoziție, epos al vieții sale, loc sacru unde se aliniază stelele aducătoare de iubiri inspirante, de revelații, de suferințe trăite acut; este și timp al primăverii concrete, dar și timp subiectiv al trăirilor intense, al semnelor poetice, al poveștilor visate și căutate. Zodia sa de primăvară, zodia eternului visător, este veșnic străbătută de cometa emoțiilor, poetul fiind condamnat la poezie, la dansul după cântecul iubirii, la beția visării din care rar există trezire.

¹ Conf.univ.dr., Universitatea Danubius din Galați

Chiar și titlurile poemelor spun totul despre modul de a trăi și simți al poetului: *Amor vincit omnia*, *Buchetul de emoții*, *Dragoste la prima vedere*, *Sunt un punct pe harta visătorilor*, *În căutarea rimei*, *Iubita mea*, *buchet de calități latente*, *Să nu subestimăm visătorii*, *Iubesc primăvara*, *Teiul în care a înflorit iubirea*, *Sub zodia visării*, *Cum trăiesc absența ființei iubite*, *Zodii în dodii*, *Doar oamenii puternici plâng*. Periplul printre aceste titluri pare o frumoasă odisee sentimentală la finalul căreia așteaptă, atotputernice, Poezia și Iubirea.

Poemul „*Bilet alb cu fundă mov*” aduce în prim-plan motivele poeziei lui Sebastian Golomoz: speranța, visul, beatitudinea, iubirea, tandrețea:

„*La mângâierea fină a zâmbetului tău/ Ecoul speranței flirtează cu visurile mele/ Timpul îmi dovedește că trupul are memorie/ Arma pe care o mânuiești cel mai bine – tandrețea/ Luminează decent șoapte îmbrățișate/ Beatitudinea e licoarea ce mă-mbată/ Când gândurile noastre fac dragoste dimineța, cu/ Ușa sincerității larg deschisă.../ Fără tine nu aș fi știut vreodată să definesc iubirea.*” În plus, Sebastian își arată iscusința poetică printr-un procedeu nu tocmai simplu: litera de început a fiecărui vers formează titlul poemului pe verticală.

În poemul „*Amor vincit omnia*” poetul se autocaracterizează astfel: „*sufletul meu e-o mașină/ pe care o alimentez cu visuri*”; aceasta este, de fapt, filosofia de viață a visătorului ce nu poate funcționa altfel. Visul este însăși esența lui, este sângele ce îl ține în viață. Și, în același poem, continuă: „*și asta am luat-o ca pe primul premiu literar/ primind o pereche de aripi diamantine/ pentru sublimul zbor albastru/ printre versurile-mi cu parfum de iubire/ și cu tinerețea tatuată pe gleznă/ în destinul pe care mi l-am ales/ sufletul e cea mai citită carte/ iar iubirea e scrisă mereu cu majuscule.*” Versuri extrem de frumoase și sugestive, cu metafore înălțătoare ce dovedesc talentul romanticului poet.

Într-un poem al cărui titlu este dat de numele muzei creației lirice, *Euterpe*, Sebastian Golomoz continuă periplul printre teme și motivele sale preferate: „*Din spatele norilor se deschide/ O ușă către biblioteca de vise/ Mă bucur ca un copil/ Care a primit o grămadă de jucării/ Imaginația mă ia de mână/ Și împreună facem un tur/ Al viitoarelor foste iluzii/ Petalele uscate de trandafir/ Îmi zâmbesc complice/ Știind că de fiecare dată/ Voi miza pe cartea iubirii*”. Visul, iluzia, imaginația, iubirea sunt toposuri ce caracterizează poezia sa plămădită dintr-un aluat prin excelență romantic. Iar concluzia poemului este una revelatoare, asemănătoare, parcă, unei spovedanii.

„*Sufletul colecționarului de vise*” trăiește iubiri necondiționate, probabil trimise de Dumnezeu drept muze; tânărul mărturisește că nu are curajul să trăiască fără zâmbet, aducând la lumină motto-ul lui Charlie Chaplin: „*o zi fără un zâmbet e o zi pierdută.*” Cel ce se autointitulează: *sunt un punct pe harta visătorilor* își trece în revistă viața boemă, subordonată visării: „*Sunt un punct pe harta visătorilor/ Ce-a dat grijile pe-un parfum boem/ Am cules stele sub ochii noapților/ Și am trăit într-un romantic poem/ Dragostea a avut aripi rebele/ Sunt un punct pe harta visătorilor/ Doar visurile mi-au rămas fidele/ În albastrul vals al mângâierilor.*” Poetul devine un adevărat erou romantic, “măturător de praf de stele”, așa cum spune un vers celebru...

Probabil că cea mai clar exprimată filosofie de viață a poetului este concluzia poemului „*Insomnii de martie*”: „*De singurătate n-are rost să sufăr/ Căci poezia-i al meu suflet pereche.*” Așadar, iubirea se identifică cu poezia, căpătând înțelesuri ample și chiar metafizice. Ideea este oarecum continuată în poemul „*Să nu subestimăm visătorii*”: „*între timp, degetele lucide/ au îmbrățișat stiloul și s-au destăinuit hârtiei.*” Iar în „*Reverie*”, trăirile sunt puternice și definitive: „*dimineață m-a trezit râsul șoptit al foii/ pe care nu am apucat să scriu decât/ un singur cuvânt – IUBIRE/ iar veșnica speranță m-a sărutat pe frunte/ între mine și vis este loc/ doar pentru o bătaie de inimă*”. Poemul „*Sub zodia visării*” afirmă cu tărie semnul sub care s-a născut poetul Sebastian: „*îmi port iubirea/ într-un poem cu aromă de trandafiri/ sub zodia visării.*” Tânărul poet identifică din nou iubirea cu poezia, abstractizând-o ușor pe prima și investind-o cu multă forță pe cea de-a doua. În fond, poezia este patria lui Sebastian, tărâmul unde sufletul acestuia își găsește rostul într-un illo tempore al visului perfect și etern.

Vizitând POEZIA lui Sebastian Golomoz, am găsit o Arcadia în care sunt scrise văzutele și nevăzutele sufletului său, dincolo de fețele de clovn ale lumii acesteia, o Arcadia sărutată de cuvinte înaripate, ce poartă urmele stelelor căzătoare ale nopților ce i-au vizitat destinul împlinit în frumusețe și iubire.